

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **J. V.,** zast. JUDr. Borisem Vágnerem, advokátem, se sídlem třída Kpt. Jaroše 19, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2011, č. j. 5 Ca 10/2008 - 45,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2880 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Borise Vágnera.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 10. 2007, č. j. 2007/52037-442, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce Brno - venkov (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 6. 2007, č. j. 59/2006/Z/092/K, jímž byla žalobci podle § 140 odst. 4 písm. b) a § 141 odst. 7 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“; v textu celého rozhodnutí je míněn zákon o zaměstnanosti ve znění před novelou provedenou zákonem č. 246/2006 Sb.), uložena pokuta ve výši 11 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Uvedeného deliktu se žalobce dopustil tím, že porušil § 13 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, neboť dne 7. 11. 2006 umožnil Z. S., nar. X, výkon nelegální práce, jak ji vymezuje § 5 písm. e) bod 1 téhož zákona.

V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný uvedl, že kontrolou správního orgánu prvního stupně byla v provozovně žalobce, a to v masně v Žatčanech 283, zjištěna fyzická osoba, Z. S., která zde pro žalobce vykonávala práci prodavačky bez pracovněprávního vztahu či jiné smlouvy. Do záznamu z kontroly Z. S. osvědčila výše uvedené zjištění svým podpisem a žalobce se vyjádřil v tom smyslu, že dotyčná zde nepracuje, nýbrž pouze zaskakuje bez finanční odměny. Správní orgán prvního stupně shledal, že žalobce umožnil Z. S. výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti, tedy výkon práce bez navázání pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy, přičemž se nejednalo o osobu uvedenou v § 13 odst. 3 písm. a) téhož zákona. Žalovaný neakceptoval námitku žalobce, že slova „pomocí svého manžela“ je nutno vykládat tak, že kontrolovaná osoba je oprávněna vykonávat práci i pomocí svého druha, neboť zákon se o vztahu druh - družka nezmiňuje. Podle žalovaného Z. S. svým podpisem osvědčila, že byla kontrolními pracovníky zjištěna při výkonu práce prodavačky. Námitku, že Z. S. měla svým podpisem potvrdit pouze svou přítomnost při prováděné kontrole, nikoliv však skutečnost, že by v masně pracovala jako prodavačka či cokoliv jiného, a že předtištěnou tabulku v záznamu o kontrole vyplnil kontrolní pracovník, který Z. S. ukázal, kde se má podepsat, aniž by si tato při podpisu všimla slova „prodavačka“, žalovaný odmítl. Podle jeho názoru jmenovaná osvědčila uvedené skutečnosti svým podpisem až poté, co byla seznámena s možnými důsledky zmíněného zjištění pro žalobce. V době kontroly se navíc v prodejně zdržovala Z. S. jako jediná osoba a podle zjištěných poznatků hovořila se zákazníky, přičemž kontrolní pracovníky oslovila slovem „Prosím?“. Podle žalovaného je nerozhodné, zda jmenovaná v době kontrolního zjištění vykonávala práci jen jako prodavačka či práci, kterou jinak vykonával žalobce (např. hlídání otevřené provozovny). Rozhodně se totiž jednalo o práci bez navázání pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy. Rovněž je nerozhodné, že tak Z. S. činila pouze po krátkou dobu a bez nároku na odměnu a že se jednalo podle názoru žalobce pouze o přátelskou výpomoc. Jednání žalobce podle názoru žalovaného naplnilo skutkovou podstatu uvedenou v § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Pokuta pak byla žalobci uložena na spodní hranici zákonného rozpětí s přihlédnutím k tomu, že výkon nelegální práce byl umožněn pouze jedné fyzické osobě.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 2. 2011, č. j. 5 Ca 10/2008 - 45, zrušil výše uvedené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku soud přisvědčil žalobní námitce, podle níž Z. S. nevykonávala pro žalobce práci, jak to má na mysli § 13 odst. 1 a § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, a že z její fyzické přítomnosti v provozovně nebylo možno tuto skutečnost dovodit. Smyslem právní úpravy je podle soudu to, aby zaměstnavatelé plnili své běžné úkoly pomocí svých zaměstnanců a nikoliv jiných osob, za něž nejsou povinni platit odvody vůči státu. Ze skutkového stavu věci tak, jak byl zjištěn při předmětné kontrole, však není možné usuzovat na provinění žalobce takovým jednáním. Podle soudu nebylo zpochybněno tvrzení žalobce, že se v případě Z. S. jedná jen o „záskok“. Správní orgány nevyvracely tvrzení, že je Z. S. družkou žalobce a není u něj ani nikde jinde zaměstnána, neboť je na mateřské dovolené se dvěma dětmi. Přítomnost jmenované v provozovně a její reakce na vstup kontrolorů slovem „Prosím?“ z ní ještě nedělá „prodavačku“. Kontrola navíc nezjistila, že by Z. S. obsluhovala zákazníky a prodávala jim zboží. Z. S. podle soudu nespadá do kategorie nelegálních pracovníků, kteří nemají povolení k zaměstnání - cizinců, jakož ani do kategorie osob vykonávající činnost v tzv. švarcsystému. Jak vypověděl

žalobce, jeho družka žádnou odměnu za práci nedostává. Její přítomnost v provozovně lze spíše vysvětlit jako úsluhu blízkému člověku než jako projev zastřeného právního vztahu.

K tomuto hodnocení se soud přiklonil i proto, že Z. S. byla v době kontroly družkou žalobce a matkou jeho dvou dětí. Výjimka z povinnosti plnit běžné pracovní úkoly jen prostřednictvím zaměstnanců podle § 13 odst. 3 písm. a) zákona o zaměstnanosti se sice vztahuje pouze na fyzickou osobu, která k plnění běžných úkolů využívá manžela nebo dětí, ale to, v jakém vztahu k majiteli provozovny byla ona domněle pracující a při kontrole zastižená osoba, je podstatné pro úvahu, zda tu skutečně byla naplněna skutková podstata podle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Podle soudu nebyla úvaha žalovaného správná, neboť pokud by byly vzaty v úvahu všechny okolnosti kontroly včetně rodinných, a to že Z. S. byla v provozovně, zboží však neprodávala, byla družkou žalobce a žádné pracovní úkoly ani soustavněji plnit nemohla, protože pečovala o své dvě děti, musel by žalovaný dospět k závěru, že jednání žalobce, který umožnil své družce zdržovat se v provozovně, postrádalo jakoukoli společenskou nebezpečnost, a nemohlo být tedy hodnoceno jako správní delikt. Ze všech těchto důvodů Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž žalovaného zavázal uvedeným právním názorem.

Ve včas podané a řádně doplněné kasační stížnosti žalovaný (dále též „stěžovatel“) uvedl, že pokud soud akceptoval tvrzení, podle něhož Z. S. v prodejně žalobce zaskakovala, pak akceptoval skutečnost, že při tomto záskoku vykonávala rovněž práci prodavačky, jak bylo zjištěno při kontrole. Pokud by práci nevykonávala, nebyl by ani důvod, aby za někoho v prodejně zaskakovala. Žalovanému dále není zřejmé, z jakého důvodu soud nepřikládal význam skutečnosti, že v záznamu o kontrole Z. S. svým podpisem potvrdila, že vykonávala práci prodavačky. V případě, že Z. S. vlastnoručním podpisem při kontrole stvrdila výkon práce prodavačky, čímž bylo podle žalovaného bez pochyb prokázáno, že vykonávala práci bez uzavřeného pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy, byla naplněna skutková podstata správního deliktu na straně žalobce, jenž Z. S. výkon takové práce ve své prodejně umožnil. Z. S. byla navíc v době kontroly v prodejně sama. Účelem pobytu jediné osoby v prodejně pak dost obtížně může být jiná činnost, než obsluha zákazníků, tedy výkon práce prodavačky. Podle žalovaného by bylo rovněž nelogické, aby kontrolor, který do prodejny vstoupí a je osloven běžným oslovením obsluhujícího personálu „Prosím?“, vyčkával v prodejně, zda nedorazí nějaký zákazník. Už ze samotného oslovení ze strany Z. S. vyplývá, že chtěla kontrolory obsloužit sama, tedy chtěla vykonávat práci, která přísluší řádně zaměstnané prodavačce.

K tvrzení soudu o poskytnutí nezištné úsluhy ze strany Z. S. vůči blízkému člověku žalovaný namítl, že žalobce měl v případě, že neměl zaměstnance způsobilého být po dobu jeho nepřítomnosti v prodejně, učinit taková opatření, aby Z. S. žádnou úsluhu ve formě práce prodavačky vykonávat nemusela. Pod pojmem „úsluha“ žalovaný nespatřuje nic jiného než výkon práce pro žalobce v jeho prodejně. Vzhledem k tomu, že Z. S. není manželkou ani dítětem žalobce, nemohla ani ona vykonávat pro žalobce práci v jeho provozovně bez uzavření řádného pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy. Stěžovateli dále není jasné, jak dospěl soud k závěru, že k tomu, aby žalobce umožnil Z. S. výkon nelegální práce, musela by tato být cizinkou bez povolení k zaměstnání nebo podnikatelkou. Citované ustanovení § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti podle žalovaného jednoznačně dopadá na situaci Z. S. Ta totiž vykonávala na pracovišti

žalobce práci prodavačky (což stvrdila vlastnoručním podpisem), aniž měla uzavřen s žalobcem pracovněprávní vztah nebo jinou smlouvu, případně aniž by byla jeho manželkou nebo dítětem. Žalovanému dále není zřejmé, na základě čeho dospěl soud k závěru, že Z. S. celodenně pečovala o své dvě děti, když nejméně po dobu kontroly úřadu práce byla v prodejně a evidentně tak o své děti celodenně nepečovala.

K námitce soudu, že žalovaný nevzal v potaz rodinné vztahy žalobce a Z. S., žalovaný uvedl, že zákon o zaměstnanosti nikdy vztah druha a družky nevyjímal z povinnosti mít uzavřený pracovněprávní vztah nebo jinou smlouvu pro výkon práce. Zákon o zaměstnanosti vyjímá pouze manžela a děti zaměstnavatele, nikoliv druha. Umožnění výkonu práce bez uzavření pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy má podle žalovaného stejné negativní důsledky v případě, že je výkon takovéto práce umožněn třetí osobě, stejně jako družce. Soud tak postupoval nad rámec zákona o zaměstnanosti, když postavil družku žalobce na roveň manžela nebo dítěte. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2011, č. j. 5 Ca 10/2008 - 45, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že žalovaný neustále argumentuje ustanovením § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti, které obsahuje pojem „práce“. Ten je přitom nutno vykládat v souladu s obecně závaznou právní úpravou a nikoliv tak, jak se to momentálně hodí kontrolnímu orgánu k odůvodnění způsobu výkonu jeho kontrolní činnosti. K tomu, aby bylo možné určitou činnost považovat za „výkon práce“ ve smyslu pracovněprávních předpisů, je třeba současného naplnění určitých objektivních znaků. Musí se jednat o činnost soustavnou, ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, za odměnu, na dohodnutém místě a v dohodnuté pracovní době. Jednorázová přítomnost Z. S. v provozovně jejího druha v době polední přestávky doprovázená slovem „Prosím?“ vykazuje z uvedených znaků výkonu práce stěží jeden. Rovněž výraz „záskok“ použitý kontrolovanou osobou v záznamu z kontroly ze dne 7. 11. 2006 je nutno interpretovat tak, že momentální přítomnost Z. S. na pracovišti jejího druha byla mimořádná a ojedinělá, nikoliv soustavná. Žalovaný nahrazuje důkazní nedostatečnost spekulativními úvahami porušujícími zásadu presumpce neviny. Žalovaný obsahem kasační stížnosti prezentuje názor, že z hlediska porušení zákazu nelegální práce není důležité, že Z. S. nebyla „přistižena“ při obsluze zákazníků, ale stačí, že je „chtěla“ obsloužit. Žalobce přitom již mnohokrát věrohodně zdůvodnil, proč se Z. S. v době polední přestávky nacházela v jeho prodejně, když důvody její přítomnosti byly osobní a rodinné, nikoliv pracovní. Žalovaný však dosud nezdůvodnil, z jakého důvodu zdůvodnění žalobce nepřijal a proč odmítl důkazy předkládané žalobcem k prokázání jeho tvrzení. Listiny předkládané žalobcem totiž správní orgán prvního stupně odmítl s tím, že ho nezajímají.

Stěžovatel podle žalobce nejenže vytrhává z kontextu § 5 písm. b) bod 1 zákona o zaměstnanosti s navazující obecně závaznou právní úpravou na úseku práce a zaměstnanosti, ale dokonce vyjadřuje podiv nad skutečností, že soud při posouzení případu zohlednil i související právní úpravu a snad právě z této skutečnosti dovozuje nezákonnost napadeného rozsudku. Žalobce má však za to, že Městský soud v Praze správně vystihl podstatu problematiky, když s přihlédnutím ke všem okolnostem shledal, že nebyla naplněna materiální stránka správního deliktu. Žalobce proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 3 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel vyslovil v kasační stížnosti přesvědčení, že Městský soud v Praze v předcházejícím řízení nesprávně posoudil právní otázku, uplatnil tedy důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V souzené věci bylo zapotřebí posoudit, zda žalobce umožnil své družce Z. S. výkon nelegální práce tím, že se dotyčná v době polední pauzy nacházela jako jednorázový záskok v provozovně žalobcovy masny, kde byla zastižena kontrolními pracovníky úřadu práce. Tím měl být podle názoru žalovaného i správního orgánu prvního stupně spáchán správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti.

Podle § 140 odst. 1 písm. d) a § 141 odst. 7 zákona o zaměstnanosti se správního deliktu dopustí právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, která umožní výkon nelegální práce. Podle § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí, pokud fyzická osoba nevykonává práci pro právnickou nebo fyzickou osobu na základě pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy, nejde-li o manžela nebo dítě této fyzické osoby.

Předně je zapotřebí poukázat na to, že i rozhodnutí o správním deliktu je tzv. trestním obviněním ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž tento článek každému zaručuje právo na spravedlivý proces. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, uveřejněný pod č. 38/2004 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, též www.nalus.usoud.cz, podle něhož mj. *„(...) práva garantovaná v čl. 38 odst. 2 Listiny se vztahují na řízení, v němž je rozhodováno o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy, tj. i na řízení o přestupcích před nalézacím správním orgánem (...)"*. V rámci práva na spravedlivý proces zakotveného i v hlavě páté Listiny základních práv a svobod je pak správní orgán mj. povinen zachovávat v řízení důležité zásady správního trestání, mezi něž patří na souzenou věc dopadající zásada presumpce neviny, jež požaduje, aby vina obviněného byla plně a nepochybně prokázána, přičemž pokud jsou pochybnosti o vině obviněného, je zapotřebí rozhodnout v jeho prospěch. Dále je zapotřebí poukázat i na zásadu subsidiarity, podle níž je zapotřebí omezit trestání na případy, kdy je to odůvodněno závažností a společenskou nebezpečností protiprávního jednání. Jak bude dále vyloženo, obě tyto zásady byly podle názoru Nejvyššího správního soudu v řízení před správními orgány porušeny.

Nejvyšší správní soud se v souzené věci ztotožnil s právním hodnocením provedeným Městským soudem v Praze. I podle názoru Nejvyššího správního soudu je totiž smyslem právní úpravy dopadající na zde souzenou věc eliminace zaměstnávání nelegálních pracovníků, ať by se již jednalo o pracovníky vykonávající pro zaměstnavatele běžnou činnost namísto v pracovněprávním vztahu na základě živnostenského oprávnění v režimu tzv. švarcsystému nebo umožnění výkonu práce zahraničním pracovníkům

nedisponujícím potřebným pracovním povolením, event. výkon závislé práce bez pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy.

Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že kontrolou úřadu práce nebyl zjištěn takový skutkový stav, aby bylo možné konstatovat, že se žalobce dopustil uvedeného správního deliktu. V souzené věci nebylo možné mít za jednoznačně prokázané, že žalobce umožnil své družce Z. S., která byla v jeho prodejně jednorázově přítomna v době polední pauzy, výkon nelegální práce. Definice práce je uvedena v § 2 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů: „*Za závislou práci, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, se považuje výlučně osobní výkon práce zaměstnance pro zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele, jeho jménem, za mzdu, plat nebo odměnu za práci, v pracovní době nebo jinak stanovené nebo dohodnuté době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě, na náklady zaměstnavatele a na jeho odpovědnost.*“ V rámci uvedených definičních znaků práce nelze v souzeném případu shledat vztah nadřízenosti ani podřízenosti, Z. S. rovněž za svůj nahodilý záskok nepobírala mzdu, plat ani jinou odměnu a z její krátkodobé přítomnosti v provozovně žalobce není možné dovodit, že by pro něj soustavně vykonávala práci. Samotná skutečnost, že se Z. S. nacházela v provozovně žalobce a oslovila pracovníky kontroly slovem „Prosím?“ ani podle názoru Nejvyššího správního soudu neznamená, že by vystupovala jako prodavačka. Takový dotaz lze považovat za ekvivalent dotazu „Co si přejete?“, což by byl zcela legitimní dotaz položený neznámým osobám, jež vstoupily do provozovny v době polední pauzy. Pokud by pracovníci kontroly chtěli získat hodnověrné informace o tom, že dotyčná v prodejně vykonávala činnost prodavačky, měla být jejich kontrola v prodejně provedena v otevírací době. Pokud by se Z. S. v prodejně nacházela i během otevírací doby, mohli kontroloři ověřit, zda skutečně vykonávala práci prodavačky.

Skutečnost, že Z. S. měla osvědčit podpisem, že vykonávala v prodejně práci prodavačky, nelze brát za právně relevantní, neboť okolnosti podpisu byly oběma stranami rozporovány a pro souzenou věc tato skutečnost nemá stěžejní význam. Nejvyšší správní soud dále poukazuje na to, že přítomnost v provozovně během polední pauzy neznamená, že by dotyčná osoba musela být nutně prodavačkou, neboť během polední pauzy z povahy věci nedochází, a v době kontroly, jak ostatně nepopírá ani žalovaný, nedocházelo k prodeji zboží. Nejvyšší správní soud se i s ohledem na výše uvedené vymezení pojmu „práce“ ztotožnil s názorem Městského soudu v Praze, že pojem „úsluha“ ve smyslu „bezúplatná laskavost“ není ekvivalentní k pojmu „práce“. Dále Nejvyšší správní soud odmítá tvrzení, že Městský soud v Praze postavil v rozporu se zákonem o zaměstnanosti družku na roveň manželce. Z rozsudku Městského soudu v Praze vyplývá, že existenci soužití žalobce a Z. S. jako druha a družky měly správní orgány zohlednit při posuzování společenské nebezpečnosti, tedy materiálního znaku správního deliktu. Nejvyšší správní soud je ve shodě s názorem Městského soudu v Praze přesvědčen, že přítomnost družky žalobce v polední pauze v jeho provozovně postrádá společenskou nebezpečnost. Jelikož se navíc Z. S. nacházela v předmětném období na mateřské dovolené se svými dvěma dětmi, o které celodenně pečovala, nemohla pro žalobce vykonávat nelegální práci, neboť jedním ze základních pojmových znaků práce je soustavnost.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že správní orgány nesprávně posoudily právní otázku, zda lze záskok Z. S. v době polední pauzy v prodejně svého druha považovat

za správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Městský soud v Praze proto postupoval správně, když rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn. Proto podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce měl v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, a proto soud v souladu s jeho požadavky uložil podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. žalovanému povinnost zaplatit mu do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce náhradu nákladů o kasační stížnosti ve výši 2880 Kč, která se skládá z částky 2100 Kč za jeden úkon právní služby [vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 22. 4. 2011 podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.], z částky 300 Kč za s tím související režijní paušál (§ 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.) a z částky 480 Kč odpovídající 20 % dani z přidané hodnoty, kterou byl advokát povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu